

Aquell matí, l'aire semblava estar carregat d'una electricitat subtil que feia vibrar cada cosa, des dels arbres que vorejaven els carrers fins a les llambordes que trepitjaven amb passos suaus. M i R caminaven agafades de la mà, amb la calma compartida de qui sap que està a punt de viure un moment transcendent. Anaven cap a l'Ajuntament de Mataró, un lloc que, fins feia poc, no les hauria vist mai amb els mateixos ulls que qualsevol altra parella. Però aquest matí tot era diferent. Per primer cop, Espanya reconeixeria el que elles havien sabut des del moment en què es van enamorar: que eren iguals i mereixien estimar-se sense por.

Feia anys que es coneixien, però el temps s'havia condensat en una espiral de moments intensos, carregats d'emocions profundes i converses llargues que les havien unit de manera irrefutable. Es van conèixer en una trobada de la comunitat LGTBI+ de la ciutat, i el que va començar amb mirades tímides i paraules vacil·lants, es va convertir ràpidament en alguna cosa molt més gran, en una connexió que cap d'elles havia experimentat abans. Quan es va aprovar la llei que permetia el matrimoni homosexual, la seva decisió va ser ràpida: es casarien, no per demostrar res a ningú, sinó per celebrar el seu amor i el dret a viure'l sense amagar-se.

M entrellaçava els dits amb R mentre caminaven, notant el batec nerviós de la seva pròpia mà. No parlaven gaire, no feia falta. El silenci era còmplice i estava ple de promeses que anaven molt més enllà del moment que estaven a punt de viure. El sol començava a escalfar els carrers de Mataró, i el seu reflex es projectava a les vidrieres dels comerços que passaven de llarg. L'Ajuntament ja no quedava lluny, i amb cada pas, el pes de l'expectativa creixia una mica més.

De sobte, però, el so d'uns passos més ràpids i un rostre conegut va trencar la tranquil·litat del moment.

— Mira a quien tenemos aquí! A las tortilleras de mierda! — La veu, carregada de menyspreu i amargor, va ressonar en l'aire.

Es van aturar en sec. La veu era inconfusible, i totes dues la recordaven massa bé. Era el mateix noi que, una nit fosca de fa uns mesos, les havia insultat quan

passejaven pel carrer. Llavors, les seves paraules plenes d'odi les havien ferit, però no havien respost. Aquell dia van continuar caminant en silenci, aferrades l'una a l'altra, buscant refugi en la seva pròpia força. Ara, però, aquella figura del passat tornava a aparèixer just quan estaven a punt de fer un pas decisiu en la seva vida.

R va estrènyer la mà de M, sense deixar-se intimidar, però M va sentir una lleu punxada de ràbia al pit. No era por, no era dolor. Era una mena d'indignació antiga que s'havia acumulat amb el temps. Es van girar lentament cap a ell, trobant-lo a pocs metres de distància, amb una expressió de burla dibuixada a la cara. Era un noi jove, malcarat, d'uns vint-i-cinc anys, que portava les mans a les butxaques amb una actitud desafiant. R el va mirar amb una calma inquietant. No volia respondre amb odi, perquè sabia que aquell noi no mereixia el poder de fer-les sentir petites o vulnerables. Però M, per un moment, es va deixar endur per la ràbia continguda de tots aquells anys de silencis imposats, d'aguantar insults com aquells, sense poder respondre mai.

— T'ho pots creure? — va dir M, mirant-lo als ulls per primera vegada — Estem a punt de casar-nos. I no necessitem la teva aprovació. Ni ara, ni mai. I li va regalar un somriure mentre li picava l'ullet. El noi va fer un pas enrere, sorprès per la resposta directa i ferma de M. Potser s'esperava que, com l'altra vegada, simplement marxarien sense dir res. Però aquest cop no seria així. No aquest matí. Va quedar completament desarmat. Mut. R va tornar a agafar la mà de M, i amb una mirada breu però intensa entre elles, van continuar caminant cap a l'Ajuntament. El soroll dels seus passos va esborrar la presència del noi que havia quedat enrere, insignificant en comparació amb el que estaven a punt de fer. Quan van arribar a l'Ajuntament, la llum del matí les va il·luminar amb una calidesa que semblava beneir aquell moment. Van creuar la porta agafades de la mà, sabent que cap insult, cap menyspreu, podria destruir el que estaven a punt de construir. A la sala, amb els ulls brillants d'emoció, van pronunciar les paraules que oficialitzarien la seva unió.

"Sí, vull", van dir M i R i M, mirant -se amb tota l'estima del món. Després es van posar cadascuna les aliances i es van besar dolçament.

La resta, és història.

Clara Bow